

vittighedsløse, uvidende og egenlyttige Personers Behandling med stor Lethed kunne udbrede sig, fra sporadiske blive epidemiske — og saaledes bræbe mange Menneſter, førend de endelig komme under den rette Lægebehandling og Lædeſe. Det Samme gjælder maaffee i endnu høiere Grad om den, alt nu meget udbredte, ikke blot for Individet, men for hele Slægten høiſt farlige ſpghilitiſke Sygdom. — Det enkelte Individets Frihed til at lade ſig behandle af Folk, der hverken kende hans Sygdom tilſtrækkelig eller vide Midlerne til at forebygge og ſtandſe dens Udbredelſe og Følger, vil i alle diſſe og lignende Tilfælde kunne blive ikke blot til hans eget, men til det Heles Fordærv; og Alt, hvad der hidtil er gjort og gjøres for at modvirke diſſe Onder, for gjennem npiagtige Underſøgelſer over Landets Sundheds- og Sygdomsforhold, over Døds- og Fødselsforhold, at lære Sygdoms- og Døds-Marfagerne at kende, for derefter at kunne vælge Midlerne — Alt dette vil for Fremtiden blive indſkrænket og for en ſtor Deel frugtesløft Arbejde, ligesom ſelve Medicinalordningen og Medicinalbeſtyrelſens Virkſomhed i det Hele.

Endnu eet Henſyn ſkal Collegiet tillade ſig at berøre, da det ſynes, ſom om Flere, ſkjøndt de antage Qvafſalveriet ſelv for ſtabeligt og fordommeligt, dog nære den Tro, at man juſt ved at tillade det efterhaanden vil ſtandſe det, og at Friheden ogſaa her er det beſte Middel mod Misbrugen. Idet Collegiet beſkjender, at det, hvad den foreliggende Sag angaaer, ikke ſeer ſig iſtand til at følge denne Tankegang, ſkal det blot tilføie, at man i Exemplet fra de Lande, hvor denne Frihed hidtil har herſket,

kan finde et ſørgeligt, men ſlaaende Beviis for Uholbbarheden af den anførte Paafand. I diſſe Lande lider man under det mere og mere omſiggribende Qvafſalveri-, Gumbugs- og Annoncevæſen, og man ſøger nu der ved Love og Anordninger at komme bort fra det ſamme lavere Standpunkt, ſom vi nu hos os — mærkværdigt nok — ved den foreliggende Lov ville gaae tilbage til, idet vi berøre os ſelv den vigtige og lovlige Ret, ſom vi hidtil have haft til i alle vigtigere Tilfælde, og naar det Almindeliges Vel kræver det, ſtrax at kunne ſtribe ind og ſtandſe en, for den Enkelte, ſom for det Hele, ſtabeligt, uværdig og ofte forbyderiff Virkſomhed.

Efter ſaaledes med den Frimobighed og det Alvor, ſom Sagens Vigtighed fordrer, og ſom Collegiet ſkylder ſin Stilling ſom Landets øverſte Medicinalautoritet, at have udviklet ſine Beſtænkeliigheder for det høie Juſtitsminiſterium, ſkal det i al Erhødigheſed tillade ſig at henſtille til det ærede Miniſteriums Overveielſe, om Miniſteriet ikke i Betragtning af:

at den ved Lovudkaſtet tilſigtebe Frigivleſe af Lægepraxis i og for ſig er et meget farligt Experiment, og

at der i alt Fald ved Lovudkaſtet, ſom det nu er affattet, rives et Hul i vor Medicinallovgivning og vort Medicinalvæſen, uden at det med det Samme giver Midlerne til at udfylde dette,

maatte finde det retteſt at tage det forelagte Lovudkaſt tilbage og underkaſte Sagen en fornyet Overveielſe.

D. Bang.

Müller.

Hansen.

Manſa.

Dahlerup.

Djorup.

Hornemann.

Schmidt,

Fenger.

Wandé.

Decanus.

Dahlerup.